

На традицију наслоњене риме – Душко Р. Недовић

ТАМО НЕГДЈЕ

Тамо негдје далеко иза хоризонта.
У бескрају и бесконачности без граница.
Тамо сија нестварно чаробна љепота.
На небеском трону сједи моја краљица.

Тамо гдје тече ријека света, валовита.
Ја љубим раме испод чаробних водопада.
Баш ту негдје је неразумна тајна скрита.
Ту живи у неживоту тек процветала нада.

Тамо гдје дубоке кањоне сунце не грије.
Провући се морам кроз непрозирне таме.
Поглед гдје никоме досегнут не смије.
Тамо су вољене очи без мене саме.

Тамо у загрљају орканских вјетрова,
Гдје ме је срце лудо често водило,
У загрљају неких безименимених свјетова,
Баш тамо је моје мило гнијездо свило.

СА ВЕЛИЧАНСТВЕНИМА

Пишем често о својим љубавима,
немојте сумњати да их је било мало,
љубав ми никада није представљала напор,

и данас је у мени за многе има.
Док смо обилазили кафане и Игало
за све је био „крив“ Момо Капор.

Описујем увијек драге кафане,
а обишао сам их поприлично,
некада трезвено некада припито,
са боемима прошао решето и сито.
Још увијек у њима проводим дане,
за све си ти „крив“ Николићу Вито.

Смрт ми је сопствена међу драгим темама,
о њој имам подугачак спис,
она често прави друштво свима нама,
рекао ми је једном неумрли Дис.
Јер ми смо са смрћу крштени кумови,
као наши кораци и пређени друмови.

Велики дио љубави посветих пићу,
неуморно обилазећи старе биртије,
носећи ти стихове у чаши Јакшићу,
живим такав живот и још ми се пије.
Немам шта да кријем и искрен бићу,
веселим се утапајући тугу у пићу...

УКРАДЕНА СЈЕЋАЊА

Вратите ми макар забораве,
када сте ми сјећања украли,
снове лажне одвојте од јаве,
и ви сте их некада имали.

Вратите ми све слободне путе,
зашто сте их јадам закрчили,
стазе моје рано прекинуте,
ви сте њима као ја ходили.

Што вјетрове одузесте благе,
и облаке кад ми киша треба,
зашто старца мучите без снаге,
узесте му задње парче неба.

Трагове ми макар не дирајте,
нек остану вјечно иза мене,
сјетиће се можда неко знајте,
и чуват ме међу успомене.